

Predikan

Skärtorsdag 2017, Markusserien

Psalmer: 738, 10, 137, 398.

Pär-Magnus Möller

”...detta är mitt blod, förbundsblodet som blir utgjutet för många”... orden är Jesus. De kopplas samman med evangeliets inledningsord: första dagen av det osyrade brödets högtid, när påskalammen slaktades...”

Vad var påskalammet för något egentligen?

När Israels folk skulle lämna Egypten, men hindrades av Farao, skulle de ta ett lamm, offra det och stryka blodet på dörrposterna på de hus som folket bodde i – då skulle döden passera, Pesach – det hebreiska ord som för oss sedan blivit påsk. Passover kallas det på engelska; gå förbi.

Samtidigt som påskalammen slaktades – och det var många lamm, och offret höll på länge eftersom varje familj skulle ha var sitt lamm - låter evangelisten Markus lärjungarna förbereda för det fullkomliga påskalammet offer. De visste visserligen inget om det, men när de såg tillbaka på vad som hände förstod de att de nu var insatta i ett historiskt skeende som konkret skulle ändra hela världshistorien.

Lärjungarna skulle följa en man som bar på en vattenkruka. Både Markus och Lukas nämner denna man. Det underliga med honom var att vattenbärningen normalt var kvinnors syssla. Det var inte förbjudet för män att bära vatten och visst hände det att de gjorde det – men vattenkrukan var ändå något som gjorde att mannen var lätt att känna igen. Varför placeras den vattenbärande mannen där i texten?

Jag tänker att det inte är en oväsentlig detalj – utan något ganska viktigt... ett tecken på något.

Lärjungarna firade påskmåltiden. Det var en djupt symbolisk måltid som snarast kan jämföras med en gudstjänst. Man gick igenom hela Israels folks historia, man mindes löftet till Abraham, uttåget ur Egypten, vandringen genom öknen, intåget i det nya landet, domarna, kungarna – den stora bedrövelsen vid den babyloniska fångenskapen – man lyssnade till profeternas löfte om att Gud inte övergett folket – man talade om Messias.

När Jesus tar brödet och därefter lyfter kalken med vin sammanfattar han hela Israels historia genom att säga: Detta är min kropp, detta är mitt blod. Israels

historia är berättelsen om Guds väg till oss människor. Det som innan bara varit dolt i historiska händelser bland folket, bland profetorden, i de judiska texternas mystiska bild av den kommande Messias, sammanfattas nu i denna händelse. Lagen och profeterna leder båda fram till dessa dagar då Jesus ger sin kropp och sitt blod till oss i den ultimata kärlekshandlingen – korsets utgivande.

Nu började en ny tid – tiden efter Messias – tiden då allt är fullbordat – tiden då det nya förbundet skall knytas... nu knyts det inte bara med Israels folk utan med alla människor av god vilja. Det är något nytt som kommer – något världen aldrig tidigare skådat. Nya livsbetingelser, ny frimodighet, nytt hopp.

Jag tänker att mannen med vattenkrukan är en bild för detta. Lärjungarna följde honom in i den sal där den stora hemligheten skulle avslöjas, då det messianska riket skulle proklamaeras för första gången, då det nya förbundet skulle knytas. Det var ett nytt annorlunda förbund.

Paulus sammanfattar det i Galatierbrevet:

Så har alltså lagen varit vår övervakare tills Kristus kom, för att vi skulle göras rättfärdiga genom tron. Men nu när tron är här har vi inte längre någon övervakare. Alla är ni nämligen genom tron Guds söner, i Kristus Jesus. Är ni döpta in i Kristus har ni också iklätt er Kristus. Nu är ingen längre jude eller grek, slav eller fri, man eller kvinna. Alla är ni ett i Kristus Jesus. Men om ni tillhör Kristus är ni också avkomlingar till Abraham och arvtagare enligt löftet.
(Gal 3:24-29)

När vi döptes så döptes vi in i det nya förbundet – in i det nya livet. Det är ett liv bortom den här världens gränser och rädslor. Visst lever vi här i denna värld – men vår blick är vidare – vi ser tillvaron utifrån Guds perspektiv. Vi vet att vi är älskade rakt igenom, vi vet att ingenting kan skilja oss från Gud, vi vet att vi får leva i förlåtelsen renande flod varje dag och varje stund. Vi är de friaste människor som finns i denna värld och vi får befria andra.

Vi är kallade att i våra liv vara som mannen som bar vattenkrukan. Vi skall leva utifrån det nya förbundets normer och regler – vi delar inte upp oss i män och kvinnor, vi bryr oss inte om nationsgränser och raser, vi vågar var fria att tjäna varandra som de befriade och upprättade människor vi är – och vi vågar älska. I en värld full av rädsla och hat vågar vi älska.

Vi är genom det nya förbundet vi firar i dag ett annorlunda folk. Vi särskiljer oss, liksom mannen med vattenkrukan. De som följer oss kommer till nattvardssalen där allt bli uppenbart – Guds kärlek utgjuten för oss och för alla.

Bär därför tecknet på din utvaldhet högt så att folk ser... gå frimodigt till nattvardsbordet... de som följer dig få möta Herren.